

JAVIER RUESCAS FRANCESC MIRALLES

A stylized illustration of a woman's profile, facing left. She has dark hair and is wearing a light-colored top. The background is a light beige color with faint, swirling lines. Overlaid on the illustration are several colorful flowers: a large yellow flower, a blue flower, and a red flower. There are also some pink leaves and smaller flowers scattered around. The overall style is artistic and modern.

Els cinc continents de l'amor

fanbooks

JAVIER RUESCAS
FRANCESC MIRALLES

ELS CINC
CONTINENTS
DE L'AMOR

Fanbooks

© Javier Ruescas i Francesc Miralles, 2020
© de la il·lustració de la coberta: Marc Pallarès, 2020
© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., 2020
Fanbooks, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona
www.fanbooks.cat

Primera edició: març del 2020
ISBN: 978-84-17515-74-4
Dipòsit legal: B. 2.586-2020
Imprès a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

1

Negre mar del cor

Els focs artificials il·luminaven a ràfegues un mar que, per a l'Olímpia, era un mantell ombrívol i inescrutable. Encara que més de mig centenar d'amics haguessin vingut a la platja per celebrar el seu divuitè aniversari, se sentia més sola que mai.

Sola i decebuda.

Aprofitant que s'havia format una rotllana al voltant d'una foguera, mentre el cregut de l'institut cantava a la guitarra «It's so easy to fall in love», els seus peus descalços es van apartar del grup, tot resseguint el límit canviant entre la sorra freda i l'escuma del mar.

Quan va haver posat prou distància entre ella i aquella festa en què se sentia una extraterrestre, va asseure's dalt d'una duna. Tres palmeres de pólvora es van il·luminar sobre la platja de la Barceloneta i tot seguit es van esvaïr com una pluja d'espurnes.

Fins a aquella nit, que el seu aniversari caigués just a la revetlla de Sant Joan sempre li havia semblat una felicitat coincidència. Ho havia viscut amb la il·lusió que la ciutat sencera celebrava la seva nova edat.

Però aquell 23 de juny tanta pirotècnia li va semblar una burla cruel. Tan sols tenia ganes de plorar, i sens dubte ho hauria fet si no hagués arribat una ombra amigable per darrere.

Quan se li va asseure al costat, l'Olímpia va esbossar un intent de somriure. L'Albert era l'únic amic a qui es permetia mostrar les seves misèries. Mai no se sentia jutjada per ell.

—Hola, noia trista. Hi ha res que pugui fer per tu? Tenim

cava, cervesa, begudes energètiques i refrescos amb zero sucre.

—No vull res, gràcies.

—Si et molesto, me'n vaig...

L'Olímpia va recolzar la cabellera ondulada a l'espatlla del noi i, després de deixar escapar un sospir, va dir:

—Si us plau, queda't. Després de tants anys volent ser lliure per fer el que em donés la gana, sé que ara hauria d'estar fent gresca. O almenys intentar-ho en honor de tots els que han vingut. Deuen pensar que soc una repel·lent...

—Que pensin el que vulguin. A més, gràcies a la teva festa s'ho estan passant bomba.

Aquesta última paraula va sortir de la boca de l'Albert al mateix temps que un esclat al cel precedia un enorme castell de focs, que va ser aplaudit pel grup de la platja.

—M'alegra que es diverteixin, perquè jo aquesta nit no em suportó a mi mateixa. Em sento...

L'Olímpia es va mossegar el llavi mentre lluitava per no trencar-se.

—Buida? —va provar l'Albert.

—Sí, és una manera de definir-ho.

—Sé que el trobes a faltar —va dir ell passant-li el braç per l'espatlla—. Jo també estava convençut que aquesta nit vindria, però segur que hi deu haver una raó...

—No busquis raons —el va tallar l'Olímpia—. Res no justifica que un pare no aparegui el dia que la seva filla es fa major d'edat.

L'Albert va callar. Fins a aquella primavera, que ja havien deixat enrere, aquell economista seriós i afable s'havia desfet en atencions cap a la seva única filla. Com a contrapès al caràcter impulsiu i capritxós de la mare, l'Olímpia sempre havia trobat en ell un recés de pau i comprensió que ara s'havia diluït en aquell mar tan negre.

Literalment.

Sense que ningú no s'ho esperés, de cop i volta, s'havia acomiadat de la família deixant una carta damunt la taula, i havia salpat amb el seu iot per fer la volta al món sense data de retorn. Una decisió estranya que, dos mesos després, l'Olímpia seguia sense entendre.

—La teva mare encara pensa que hi ha algú altre pel mig? —va preguntar l'Albert, amb risc de ser inoportú.

—És igual el que pensi ma mare. I puc comprendre que, després de tants anys junts, qualsevol pot tornar a enamorar-se.

—*És tan fàcil...* Ja ho diu la cançó.

—Fàcil per a tothom menys per a mi —va dir ressentida—. En qualsevol cas, això no justifica que el meu pare no hagi donat senyals de vida en un dia com aquest. Ni tan sols m'ha enviat un missatge al mòbil! Tu no estaries empenyat?

—Potser ha atracat en algun lloc llunyà, sense cobertura —va mirar de consolar-la—. On era l'últim cop que et va escriure?

—A l'illa de l'Ascensió. Segons el pare, un tros de pedra a mig camí entre Àfrica i Amèrica.

Tots dos es van quedar en silenci. El rumor lent i constant de la mar, puntejat per petards i coets, va fer que l'Olímpia se sentís propera a un atac de pànic. Malgrat que la temperatura era agradable, tot d'una notava els peus freds. I l'ànima gelada.

Seguint un impuls, va agafar la mà del seu amic i va murmurar:

—Albert, necessito demanar-te una cosa.

—El que vulguis, Oli...

Només ell tenia permís per dir-li així.

—Vull a anar-me'n a la francesa.

—Fotràs el camp de la teva pròpia festa? —va preguntar amb sorpresa.

—Sí. No estic gens bé.

L'Albert va mirar preocupat la seva amiga, i després el grup, que en aquell moment ballava a la banda de la foguera.

—Au va, escampa la boira... —li va dir—. Jo et cobreixo. Esperaré en Dídac, no crec que nosaltres triguem gaire més a tocar el dos. Diré que se t'ha posat malament la beguda i que t'he hagut de ficar en un taxi.

—Gràcies. No saps com... —va murmurar ella amb els ulls humits.

—Quan acabi la festa, qui necessitarà un taxi seré jo per endur-me el munt de regals que hi ha aquí. Demà te'ls portaré a casa.

L'Olímpia es va posar dreta i el va abraçar amb força. Cada vegada que ho feia, li resultava inevitable pensar en aquelles setmanes que havien sigut una mica més que amics. Tot anava perfectament fins que l'Albert li va confessar que havia descobert que no se sentia atret per les noies. Que ni tan sols entenia per què havia trigat tant a acceptar-ho, i molt menys per què li havia demanat per sortir, en un primer moment. Estava fet un embolic. No va ser fàcil per a cap dels dos, però l'afecte que es tenien va acabar eixugant les llàgrimes i va aplacar el dolor. Temps després, l'Albert va conèixer en Dídac i tots dos van encaixar com la lletra i la melodia d'una cançó.

La veu pacient de l'Albert la va retornar al present.

—Va, guilla ara o t'agafaran per banda i hauràs de donar mil explicacions.

—Tens raó —va dir aclaparada—. No sé com agrair-te...

L'Albert es va posar el dit índex als llavis per demanar-li que callés d'una vegada.

Commoguda, després de fer-li un petó a la galta, l'Olímpia va lliscar per la sorra amb les sabates a la mà. Caminava en

direcció contrària al mar, tot buscant la ciutat que celebrava l'inici d'un estiu que prometia ser un desert per a ella.

Un cop a l'asfalt, va afanyar-se en direcció al metro, ignorant que, també per a ella, la nit era ben lluny d'haver-se acabat.

2

L'atles de l'amor

El paquet s'esperava sobre la bústia com una bandera que advertia i temptava l'Olímpia. L'enyorança que havia guiat les seves passes fins a casa es va dissipar quan el va veure sota la llum ambarina del fanal, que es filtrava dins el portal.

Abans d'agafar-lo, va tornar a obrir la porta per mirar a banda i banda del carrer, per si encara hi era qui l'havia deixat.

El primer que va pensar va ser que pesava. El segon, que hauria reconegut a qualsevol lloc la lletra amb què estaven escrits el seu nom i les dades. Per això va tornar a mirar al seu voltant, aquesta vegada amb el borrissol dels braços de punta.

Era la mateixa calligrafia menuda i lleugerament torta de les notes escrites a la seva agenda quan es posava malalta i no podia anar a classe; la dels post-its a la caixa de cereals per desitjar-li bon dia cada matí; la dels apunts de matemàtiques quan no entenia un exercici del curs.

—Pare... —va xiuxiuejar l'Olímpia en veu molt baixa, com qui demana un desig molt important i té por que no es compleixi pel fet de dir-lo.

Va aguantar la respiració quan va entrar finalment al seu apartament, un dúplex de l'Eixample barceloní, amb el paquet als braços. Va penjar les claus al rebedor, es va treure les sabates i va pujar les escales cap a la seva habitació amb compte de no trepitjar el tercer esgló, que sempre cruixia.

L'Olímpia va creuar el passadís il·luminant el camí amb la

pantalla del mòbil. Un murmuri distant la va fer aturar-se davant la porta mig ajustada del dormitori dels pares.

Abans d'entrar-hi, el pols se li va accelerar en pensar que hi podria haver algú més allà. No va ser fins que no va veure la mare sola i arraulida com un cabdell, amb la cabellera negra il·luminada per l'halo de la televisió encesa, que va prémer el paquet contra el pit i va sospirar.

L'Olímpia va apartar el got d'aigua de la tauleta de nit perquè la mare no el tombés d'un cop de mà enmig d'alguns dels seus malsons. Després va apagar el televisor amb el comandament a distància. Abans de sortir, li va fer un petó al front.

Un cop a la seva habitació, va tancar la porta i es va asseure al llit amb el paquet entre les mans, com si no sabés què fer-ne. Amb compte, va desfer el nus del cordill que l'emprisonava i va desembolicar el gruixut paper marró.

Era un llibre. Un llibre gros i antic amb gravats daurats sobre la coberta de cuir. Semblava més propi de la biblioteca d'un monestir que per a una noia de divuit anys. Un incunabile que feia olor de vell i de llegendes ancestrals.

L'acompanyava una carta.

Estimada Olímpia,

Per molts anys! Sé que no hi ha paraules que puguin reemplaçar l'abraçada que avui et mereixes per haver-te fet major d'edat, però vull que sàpigues que no t'oblido. Ni un instant. Ni a tu, ni a la teva mare. Per molt lluny que navegui, vosaltres seguïu sempre aquí, al meu costat. Us trobo a faltar i us sento en cada nova constel·lació que descobreixo al cel, en cada ràfega de vent i en cada onada que acompanya la meva travessia.

Per això, tot i que encara no puc tornar a casa, he volgut fer-te arribar aquest llibre tan especial que vaig trobar en un antiquari de l'illa d'Hidra.

Es tracta d'un atlas únic al món. L'antiquari que me'l va ven-

dre està convençut que va pertànyer a Lord Byron, que va morir a Grècia a la guerra de la Independència.

No hi trobaràs detallats mapes geogràfics ni explicacions sobre flora, fauna o política, però sí una manera de cartografiar l'amor com mai ningú ho ha fet.

A partir de les anotacions que el seu propietari va afegir fa temps en aquest atlas, qui sap si el mateix Byron, hi ha cinc maneres d'estimar segons els continents en els quals llavors es dividia el món. Independentment d'on s'hagi nascut, el cor de cada persona pertany a un determinat continent i, per tant, batega i busca una manera d'estimar diferent.

Aquest atlas ve amb la meva carta i amb una pregunta: t'atreveixes a descobrir on pertany el teu cor?

Encara que et resulti difícil d'entendre, el meu continua bategant amb força per vosaltres.

T'estimo.

Un petó infinit com el mar,

EL TEU PARE

L'Olímpia no va notar que plorava fins que una llàgrima es va estavellar sobre l'última paraula de la carta. La tinta es va estendre sobre el paper com un quadre abstracte dels que pintava la mare.

Es va eixugar les galtes i va somriure. Per molt inexplicable que fos la fugida del seu pare, qualsevol que en fos el motiu, de cop i volta el tornava a sentir a prop.

Va guardar la missiva al calaix de la tauleta de nit per parar atenció a l'atles. El va obrir amb delicadesa i va acariciar les filigranes de les guardes. Els fulls eren groguencs, amb un tacte encartonat, i semblava que amaguessin secrets centenaris. Hi trobaria realment un mapa de l'amor?

Va esbufegar disgustada davant d'aquesta simple idea.

Per a ella l'amor havia esdevingut, a més d'un enigma, una

complicació innecessària. Una arma de doble tall amb la qual ferir-te quan mires de defensar-te. Dubtava que aquell llibre la fes canviar d'opinió. Igual en l'època de Lord Byron l'amor era menys dolorós i més senzill, va pensar, però estava convençuda que, en l'era que li havia tocat viure, el veritable amor era una utopia.

Tot i això, la curiositat va fer que el fullegés una mica per sobre. Com li havia avançat el pare, el propietari del llibre havia escrit sobre els cinc continents les categories següents:

L'AMANT EUROPEU

L'AMANT AMERICÀ

L'AMANT AFRICÀ

L'AMANT ASIÀTIC

L'AMANT OCEÀNIC

Els fulls de l'atles contenien notes manuscrites en anglès a ploma, amb una cal·ligrafia plena de floritures d'un altre temps. També hi havia dibuixos fets a mà de cors, de cossos humans en diferents gestos amorosos. Homes i dones, però també homes amb altres homes, dones amb dones. El detall de la carícia d'una mà. Dos llavis besant-se. Ulls de pestanyes llargues i pupil·les dilatades.

Plena de curiositat, l'Olímpia es disposava a llegir aquelles notes quan la porta de l'habitació es va obrir de cop i es va sobresaltar. Va amagar ràpidament l'atles entre els llençols, mentre la mare entrava amb els ulls mig clucs.

—Què fas aquí tan aviat?

—Acabo d'arribar... —va respondre atabalada—. Feia massa fresca a la platja.

—T'ho has passat bé?

Ella va assentir.

—Me n'alegro, filla.

—I tu, què tal... la nit?

—Eh? Bé, bé... M'he desvetllat. Crec que baixaré a pintar una estona.

Amb expressió esgotada, es va inclinar per fer-li un petó a la galta, que per a l'Olímpia tenia regust de llàgrimes, i la va deixar sola novament. Des que el pare havia marxat, rarament sortia de casa i les seves ulleres eren cada cop més pronunciades. Les hores a l'estudi s'allargaven cada dia que passava, però feia temps que la frustració li impedia acabar cap quadre.

Inquieta amb tot allò, va decidir apagar el llum i deixar aquella relíquia extravagant per a un altre dia.

Un cop ficada entre els llençols, mentre intentava desxifrar la foscor de la cambra, es va atrevir a repetir la pregunta que li havia fet el pare. On pertanyia el seu cor? Potser no ho sabia mai.